

Proč lidský slova jsou jak stěna prázdná.
Proč prázdná láska právě sexem žije.
Proč život je jak velký dům z olova.
A z olova je srdce co v kameni bije,
když vítr rozezpívá těla mrtvejch píšťal
ležících v písku u pramenů beznaděje.
Počátkem všeho bylo slovo letící tmou
a koncem zvony který nikdo nerozbije.

Koťata, mrtvý kočky topit z lásky
a lásku rozšlapat jak střepy štěstí.
Na všechno zapomenout, nemít vrásky.
Mít možnost rozplynout se v temnotách krásy.

Vyrvi mi srdce z těla žhavou lávou.
Pařátem vzteku sáhni na napnutou kůži.
Nevěřím v boha ani na pohádky,
tak k mojí soše polož nevykvetlou růži.